

NA VLNĚ

PŘIPOJENÍ JSME,
ALE ZTRATILI JSME ROVNOVÁHU

EXKLUSIVNÍ ROZHOVOR
S MISTREM YODOU!

JAK UTIŠIT
ZÁVISLOST NA KÁVĚ?

EPICKÝ NÁVRAT ČASOPISU!

OBSAH:

To důležité na úvod	4
PišQworky	4
Jak utišit závislost?	5
Rozhovor s Mgr. Annou Yaghobovou	7
Jak se slavily Vánoce v posledních 100 letech	10
Rozhovor s mistrem Yodou	11
Obojí	13
Doppler čte	15
To nejdůležitější	17
Noty k blížícím se Vánocům	18

TO DŮLEŽITÉ NA ÚVOD

Drazí čtenáři našeho časopisu!

Už to bude pár měsíců, co vyšlo poslední číslo Na vlně, a o to víc si vážíme, že se k nám vrátíte. Vzhledem k nepředvídatelným událostem jsme měli krátký výpadek, ale celá redakce dala hlavy dohromady (přemýšleli jsme, až se nám z hlav kouřilo) a předkládáme Vám toto číslo, jehož název zní „To důležité“

Na následujících stranách se můžete těšit na rozhovor s paní profesorkou Yaghobovou, na tipy, kde v okolí Dopplera sehnat dobrou kávu a něco na nervy, tlak Vám možná zvedne napínavá reportáž z plšQworků a nesmíme zapomenout na tajemný rozhovor s mistrem Yodou.

Na vše navazujeme drobnou zmínkou o čase vánočním a nezapomeneme na tradiční rubriku Doppler čte. Na zadní strany časopisu přikládáme několik vánočních koled, na přání paní profesorky Stříbrné.

Za celou redakci Vám přeji (nejen akademicky) poklidnou zimu a příjemné čtení v tomto trochu pošmourném čase.

Julie Rokosová

A	I	Š
Q	W	O
R	K	Y

V pondělí 9. října proběhl na naší škole tradiční piškvorkový turnaj, který přilákal nejen fanoušky této oblíbené logické hry, ale také soutěživé týmy z nižšího i vyššího gymnázia. Celá akce byla plná nadšení, soustředění a přátelské atmosféry, která vytvořila ideální podmínky pro napínavé zápasy.

Turnaje se zúčastnily týmy složené z pěti hráčů. V každém kole proti sobě nastupovali jednotliví členové týmů v souboji jeden na jednoho, jejich výsledky rozhodovaly o celkovém počtu bodů v

týmu. Po mnoha napínavých a vyrovnaných zápasech nakonec zvítězil tým s názvem ****Meruňkáři****.

Pro studenty byla soutěž skvělou příležitostí ukázat své logické schopnosti a schopnost spolupracovat pod tlakem. Děkujeme organizátorům za skvěle připravenou akci a hráčům za jejich nadšení a bojovnost. Turnaj byl nejen soutěží, ale také příležitostí k setkání a společnému zážitku. Už teď se těšíme na příští ročníky, které nám jistě přinesou další napínavé zápasy a příjemné chvíle!

Marie Steinhauserová

JAK UTIŠIT ZÁVISLOST

Na otázku: „Co ti přineslo gymnázium?“ už pár let odpovídám závislost na kofeinu, a věřím, že mnozí z Vás to mají stejně. Dokážete si stále představit život bez ranní kávy? Nebo bez té dopolední, polední, odpolední či večerní? Pokud ne, tak pro Vás mám skvělou zprávu. Část týmu časopisu (a pár pomocníků) společně poslední půl rok prováděli výzkum. Výzkum, který Vám může zpříjemnit všední dny. Výzkum, který je hodný studentů víceletého elitního gymnázia. Jistě se ptáte: „A co že je to za výzkum?“ a to Vám, milí čtenáři, rád povím. Zhodnotili jsme kavárny v okolí školy a na základě hned mnoha faktorů jsme vytvořili žebříček šesti nejlepších, abyste příště nemuseli váhat, kam si půjdete tu zázračnou tekutinu vychutnat.

1. Kofárna

Podnik hned naproti budově gymnázia se umístil na zaslouženém prvním místě. Široká nabídka, vzdálenost ke škole a možnost se zde i poměrně dobře najíst, jistě pomohly Kofárně vybojovat si nejvyšší příčku, i když v cenovém odvětví příliš nezazářila.

2. Kavárna v Sedmém Nebi

Na druhém místě se umístila kavárna opět v velmi těsné blízkosti školy, tentokrát jistě pomohla obsáhlá nabídka nápojů, příjemné prostředí a milý personál. Příprava jídel zde ovšem občas trvá poměrně delší dobu. Ale jistě zasloužené druhé místo.

3. Mezi řádky

Kavárna ve Štefánikově ulici si zakládá na faktu, že zaměstnávají lidi s hendikepem, to ale není to, díky čemuž se umístili na úctyhodném 3. místě. Za to se zasloužilo dobré podávané jídlo, velmi příjemné ceny a přátelské prostředí.

4. Mlýnská kavárna + Skautský Institut

Tyto dvě kavárny se umístily na sdíleném 4. místě, obě na Kampě, naproti sobě stojící, stejně jako v našem žebříčku. Mlýnská kavárna nabízí v teplých měsících provzdušněný prostor s mlýnským kolem za okny, a když máte štěstí, proletí Vám při návštěvě interiérem drobní zpevní ptáčky. Kromě toho kavárna nabízí chutné jídlo a kávu za přijatelné ceny. Ve Skautském institutu na Vás čeká dobrá káva, ovšem jídlo zde hodnotíme trochu hůře. Obsluha je zde vcelku nápomocná a vždy se dočkáte příjemného posezení (když ulovíte místo na sezení).

5. Spot Malá Strana

Spot nabízí nejlepší ceny ze všech zmíněných kaváren, ale odpovídá tomu i kvalita služeb, samozřejmě. Určitě to ale není špatné, dostanete dobré jídlo, pěknou kávu a většinou najdete bez problému volný stůl.

Doufáme tedy, že až příště budete zvažovat, kde utěšit Vaší žízeň po kávě, vzpomenete si na nás a pomůže Vám náš žebříček s výběrem.

Jáchym Ubr

(Spolupracovali: Mgr. D. Michálková, J. Rokosová, K. Stryková, K. Procházková, O. Tóth, M. J. Illner a D. Strašil)

Rozhovor s

Mgr. Annou Yaghobovou

Medailonek:

Paní profesorka Yaghobová nejen učí na naší škole matematiku a informatiku a provozuje zde hned několik projektů, je také studentkou MFF UK, pro kterou také pracuje. Do toho také stíhá barvitý osobní život a různé volnočasové aktivity, jako je třeba Jak to všechno zvládá a na jakých projektech a výzkumech zrovna pracuje? To a mnohem více se dozvíte v tomto rozhovoru.

Začneme hned na začátku, čím jste chtěla být jako malá?

Mně se to hrozně měnilo! Nejdříve jsem byla přesvědčená, že budu malířka, později po shlédnutí Indiana Jonese jsem se přesunula k archeologii, pak jsem se zaměřovala více chemickým směrem, dokonce jsem chtěla jít na VŠCHT. Nakonec jsem ale skončila u matematiky a informatiky.

Věděla jste vždy, že matematika a informatika je to, co chcete dělat, nebo jste někdy mířila jiným směrem?

No, jak jsem psala již výše, chtěla jsem být kde co. Rozhodnutí, že půjdu studovat matematiku a informatiku, padlo až v oktávě po maturitě.

Na jakou střední školu jste chodila a jak se Vám tam líbilo?

Chodila jsem na Malostranské gymnázium na druhé straně Kampy od GChD a moc se mi tam líbilo.

Kdy jste si řekla, že chcete na Matfyz? Byla to hlavní škola, na kterou jste se chtěla dostat? Na jaké jiné jste se hlásila?

Mojí oba rodiče jsou matfyzáci, takže nějak okolo mě ta škola byla stále. V oktávě jsem si podávala přihlášku nejen na Matfyz, ale i na VŠCHT a přírodovědu. Vůbec jsem nevěděla, co chci, myslela jsem, že mě někam nevezmou a tím se to vyřeší. Nakonec mě vzali všude a já si sepisovala dlouhé seznamy pro a proti. Matfyz určitě první volba nebyl.

Jak těžké pro Vás bylo se na MFF dostat?

Záleží na úhlu pohledu. Dostala jsem se bez přijímaček, využila jsem maturitní zkoušky Matematika+, nyní Matematika rozšiřující. Tuto maturitní zkoušku jsem ovšem splnila o jediný bod, protože jsem během psaní testu hrozně zpanikařila a odpověděla jsem jen na pár otázek.

Jaké byly Vaše první pocity z matfyzu?

Směs nadšení, strachu, nervozity.

V jaké části svého studia se teď nacházíte?

Pokud vše dobře dopadne, tak na podzim 2025 obhájím svou dizertační práci, získám titul Ph. D. a ukončím svá studia jednou pro vždy.

Jak vypadá takové doktorské studium na MFF?

Je rozdělené do několika fází v rámci 4 let. Vůbec než se přihlásíte, musíte vědět, co budete dělat. Doktorské studium už totiž není příliš o obecném studiu, ale o studiu konkrétního problému včetně skutečného výzkumu. Takže nejdřív si vymyslíte, co chcete dělat. Najdete si k tomu vedoucího. Tyhle dva kroky mohou být i obráceně. Poté asi rok až dva studujete ten problém z teoretického pohledu, chodíte na nějaké přednášky, čtete hodně literatury, konzultujete s různými lidmi. Pak byste měli složit státní doktorskou zkoušku. Po státnicích už jen děláte výzkum, experimenty, prostě co je potřeba a na konec, po 4 letech, odevzdáváte dizertační práci, ve které popisujete ten vámi zkoumaný problém. Někomu to tedy může trvat déle, celková doba studia je až 8 let. A taky to může na každé škole vypadat jinak, toto je tedy jen moje zkušenost z MFF.

Čím se teď zabýváte? Máte teď nějaké hlavní cíle?

Zabývám se tématy jako jak učit žáky o fungování internetu nebo jak učit žáky o fungování počítače. K tomu využívám různé metody, teď jsme třeba začali zkoumat využití memů přímo ve výuce.

A co do budoucna, jaké jsou Vaše sny a plány?

Chtěla bych to hlavně dodělat. A další je v plánu najít si pevnou vědeckou pozici, ať už v Čechách, nebo v zahraničí. Ráda bych u toho ještě taky zůstala učit.

Proč jste začala učit právě na GCHD?

Protože mi kolega Švandelík řekl, že je to výborný nápad.

Jaké projekty díky Vám běží na naší škole?

Stála jsem u začátku 3D tisku, ale do toho teď už tolik nevidím. Jsem hlavním organizátorem Dne s vědci, který mám moc ráda a přijde mi fakt super. Ještě občas učím studenty háčkovat. Také postuji na školní Facebook.

Jak to všechno stiháte?

Občas nespím a obědvám v tramvaji.

Co ráda děláte ve volném čase?

Háčkuji. Je to moje vášeň a můj únik.

Kolik už jste toho procestovala a kam dál se chcete podívat?

Nevím, v jakých jednotkách se to měří, ale řekla bych, že hodně. Nejdál jsem byla na Novém Zélandu, nejdéle jsem byla v Německu a Itálii. Mám procestovaných už hodně zemí Evropy, mimo Evropu zas tak moc nevyjíždím, i když výjimky se najdou – v únoru letím do USA.

Kolik máte domácích mazlíčků a jak se jmenují?

Mám dvě kočky a jednoho psa. Pes se jmenuje Chewbacca a je to čistokrevný stafordšírský bulteriér. Kočka se jmenuje Zoe, kocour se jmenuje Snížek, a oba jsou z pražského měcholupského útulku.

A na závěr, dáte nám nějakou radu do života?

Celé své studium se řídím heslem „Nikdy se nevzdávat!“ a asi to docela funguje.

Viktorie Krásná

Jak se slavily Vánoce v posledních 100 letech

Předpokládám, že jsme do slavení Vánoc aspoň z části zapojení všichni, tudíž známe tradice, které v Česku máme. Zdobíme s rodinou stromeček, odjíždíme na lyže, pečeme cukroví, na Štědrý večer jíme kapra (nebo spíš řízek) s bramborovým salátem... Je toho spousta. Kdy ale ty tradice, které se dnes tak rozšířeně praktikují, vůbec vznikly a jak svátky v minulosti vypadaly?

Již zmíněné zdobení stromečku se začalo pozvolně prosazovat někdy ve čtyřicátých letech 19. století, a to hlavně ve společnosti bohatých pražanů. Tradice stromů republiky, které jsou každoročně rozsvěceny v Praze na Staroměstském náměstí, byla založena po roce 1924, kdy byl poprvé rozsvícen na Náměstí svobody v Brně. Tato tradice byla během 20. století třikrát zrušena, a to kvůli režimům, které Československu vládly. Za první republiky, hlavně bezprostředně po válce, byly vánoční svátky zaplněny velkým množstvím euforie kvůli jejímu konci, což se není ostatně čemu divit. Byly to první svobodné Vánoce od osvobození od Rakouska-Uherska a většina lidí se radovala z tehdy krásných vyhlídek na budoucnost s Československou republikou. I přes nedostatek jídla, který přetrval i do dalších let, nedostatek uhlí a španělskou chřipku měl tehdy celý stát vesměs krásné Vánoce.

Dnes má spousta lidí ve zvyku na svátky odjíždět do hor za lyžováním a jinými zimními radovánkami, to ale není nic nového. Ve dvacátých letech minulého století se tento zvyk silně rozšířil. Velkou zásluhu na tom měl Klub českých turistů, který trávení Vánoc v českých horách hodně propagoval.

Mluvili jsme také o Štědrovečerní večeři a kaprovi, popřípadě řízku. Kapr se začal podávat v českých zemích na vánoční večeři v průběhu 17. století a v mnoha místech přetrval doteď. V té době byl brán jako symbol křesťanství a jedno z hlavních postních jídel, dnes tomu tak ale většinově není. Nejen, že lidé celkově jedí menší množství ryb, v dnešní době je také výrazně nižší míra religiozity, tudíž míň věřících lidí a tak se na tento křesťanský symbol už tolik nedbá.

Historie vánočního cukroví sahá ještě dál, než štědrovečerní kapr, a to do 16. století, kdy se dělaly figurky z ovoce, tradičně se peklo z domácí mouky (což mělo přinést úrodu do dalšího roku), používalo se zvláštní koření a podobně. V 19. století se poprvé objevilo cukroví v podobách, jak ho známe dnes, patřilo však hlavně do domů bohatých měšťanů. Podle mnoha zdrojů byly v průběhu první poloviny minulého století za nejpopulárnější cukroví považovány karamely, později se začaly ve velkém péct například cukroví z lineckého těsta, perníčky nebo vanilkové rohlíčky.

Karolína Strykováww

Rozhovor s mistrem Yodou

Vítejte, milí čtenáři, u dalšího dílu naší série Rozhovorů s legendami, kde dnes máme skutečně výjimečného hosta! Je to mistr Jedi, jehož jméno je synonymem pro moudrost, klid a sílu.

Vítejte, mistře Yodo!

Hmm, přivítání vřelé, vděčný jsem. Děkuj, že mě pozval jsi.

Mistře Yodo, máte za sebou tak dlouhý život, že Vaše příběhy a učení jsou známé po celé galaxii. Ale co mě vždycky zajímalo – jak to všechno začalo? Byl jste vždycky tím, kým jste dnes?

Mmm... začátky mé byly... mnohem skromnější než to, co dnes víte. Hmmm. Mnohé roky jsem na Dagobah meditoval, ale kdysi, před mnoha, mnoha lety, mladý Jedi jsem byl. Tehdy hledání síly v sobě začalo. Když jsi Jedi, nikdy nevíš, co tě čeká. Každý den nové výzvy. A jak moudrost roste, i síla roste s ní.

To zní, jako byste měl hodně těžkých začátků, kdy jste se musel naučit trpělivosti. Ale dnes jste považován za jednoho z největších mistrů Jedi všech dob! Jak to vlastně zvládáte? Vždycky jste byl tak... klidný?

Haha, klidný, říkáš? Mmm, mladý jsem býval, stejně jako ty. Rychlé výsledky jsem hledal, hm. Ne vždycky trpělivost byla mým silným bodem. Ale... Sílou, když opravdu žiješ, čas ukáže ti, že nejde o rychlost. Mmm... vím teď, že klid a rovnováha – to je, co tvoří sílu. Dlouhá cesta to byla, ale každý krok vedl k moudrosti.

Jasně, takže to není jen o síle, že? Jde to o hledání rovnováhy. Co pro Vás znamená být 'Jedi' dnes, když to slovo je asi nejvíc známé díky filmu, než skutečné filozofii?

Hmm, správně, dnešní doba... Filmy, komiksy... všichni Jedi, kteří bojovali, meče mívali. Ale Jedi, to není o tom, být hrdinou v příběhu. Mmm, Jedi je o rovnováze, o zodpovědnosti, o hledání vnitřní síly. Když v rovnováze jsi, svět kolem tebe v rovnováze je. Sílu nezneužíváš, nehledáš, jak ovládat vše, ale jak sloužit.

To je hluboké, opravdu. A když už mluvíme o vyváženosti, musím se vás zeptat... co si myslíte o dnešní generaci, o všech těch technologiích, které jsou součástí našich životů? Jsme všichni připojeni k internetu, ale je to vůbec zdravé?

Hmm, připojeni jsme, ano, ale... rovnováhu ztratili jsme. Mnoho lidí dnes jen scrolluje, hledá něco stále, co je na pár vteřin zaujme. Ale co skutečně hledají? Schopnost být v klidu ztratili mnozí. Digitální svět je silný, ale v něm se ztrácí, hm, síla skutečná.

A co ty slavné „legendy“ o Vás, mistře? Vždyť kolem vašeho jména se šíří tolik příběhů... Můžete nám říct, co je pravda a co už je spíš... marketing?

Hahaha, marketing, říkáš? No, hm, některé příběhy jsou tak přehnané, že R2-D2 ani by je neuznal! Ale vážně, nejsem nějaký „super hrdina“. A o mně legenda? Hm... lidé si, co chtějí, si vymýšlejí. Pravda je, že síla o slávě nebo přibězích není. Síla je o tom, co pro ostatní děláš, jak svou žiješ cestu. A taky o tom, že nepropadáš mýtům, které lidé o sobě vyprávějí.

Takže vlastně legendy o Yodovi jsou ve skutečnosti jen mýtus? A že jste vlastně úplně normální?

Ale, ano... mýtus není vše, co o mně lidé slyší. Všichni máme svou cestu. Moudrost najdeš, když se soustředíš na to, co uvnitř máš. A že není to o věku, slávě nebo statusu. Každý Jedi svou roli v galaxiích má. Hmmm, někdy na nějakém starém místě sám se usmívám a říkám si: 'Tak takhle to bylo...'

Takže i mistr Yoda má své chvíle, kdy se prostě jenom zasměje a relaxuje! To je perfektní závěr pro dnešní rozhovor, mistře. Děkujeme, že jste si našel čas a podělil se s námi o svou moudrost a humor. Bylo to úžasné!

Mmm. Ať síla s tebou je, vždy! A pamatuj, rovnováha to je, co hledat máme.

Jáchym Ubr

Obojí

Ema Gýnová

Kráčela po kamenité cestičce. Na zádech ji tížil pěkný oranžový batůžek a v srdci ztráta. Byly skoro Vánoce, ale chladný a nepřívětivý podzim přetrvával, i když říjen byl už dávno pryč. To člověka bolí. Ta bezmoc zvrátit osudné rozhodnutí svých milovaných.

A tak ta malá holka šla dál. Přidala do rytmu a soustředila se na skvostnou zříceninu z pískovce, která se před ní nořila z husté mlhy. Šla sama. Mračila se a na nose si poposazovala zamlžené brýle. Krátkými barevnými vlasy jí profukoval studený vítr a ona s každým krokem ještě více přemýšlela nad tím, jak strašně nenávidí pěší výlety. Jenže ta, která tu s ní už dva měsíce není, ta je milovala. A tak se ta malá holka začala škrábat po pískovci vzhůru. Rukou přejížděla po studeném, oroseném zábradlí a její tep se zrychloval. Kameny byly vlhké a kluzké, nohy jí v trekových botách podkluzovaly, což cestě přidávalo na obtížnosti. A pak se spustil déšť. Nepříjemně pleskal za krk, na tvář a promrzlé ruce. Musela se zastavit. Přemohla ji beznaděj. Najednou nevěděla, kde je nahoře a kde dole. Dýchala jen stěží, srdce vynechávalo v obvyklém rytmu a myšlenky se zastřely. Z náhlého popudu si vyhrnula rukáv a křečovitě sevřela růžovo-fialový koráلكový náramek, až jí zbělely klouby. Byl to dárek, který jí připomněl, jak vypadá štěstí. Dech se pomalíčku vracel do normálu a křečovitý třes ustal. Zapnula si bundu až ke krku a znovu nasadila ten svůj odhodlaný, zamračený výraz. Ještě mnohokrát a mnohokrát zakopla, ale v zápětí se zvedla a kráčela dál. Krok jistější a pevnější. Když se dostala k poslednímu kovovému schodišti, déšť už se umírnil. Znovu si srovnala brýle na nose a vyrazila vstříc vrcholu. Jeden, dva schody, prudký nádech, tři, čtyři, výdech, pět, šest...

A tam, na vrcholku, na kovové konstrukci, tam ji spatřila, jak sedí na samém okraji zábradlí a houpe nohama směrem do srázu, na tváři blažený výraz. „Já nechápu, proč to furt nevidíš. Podívej se na ty barvy do prčic! Tu mlhu, jak sedí na tom lese. Tomu říkám poezie.“ Jako by tam na ni celou tu dobu čekala. V tu chvíli se z těch všech hustých mraků a mlhy konečně vynořilo slunce. Ozářilo dívčinu bledou tvář, ona zamrkala proti světlu a upřela jasné, zelené oči na svou mladší sestru. Ta, šokovaná, udýchaně vyhrkla: „Co tady děláš, proboha?“ Na to jí starší sestra neřekla nic, jen se usmála a odhalila řadu maličko křivých zubů. Mladší sestra se rozběhla k zábradlí a pevně ji objala zezadu kolem pasu. „Ty bys to zas udělala, vid’? Skočila bys. Nechala bys mě si tím projít znova. Nechala bys mě tu samotnou, i když víš, že si tu sama neporadím. Udělala bys to, i kdybys věděla, že máma a všichni ostatní, kterým na tobě záleželo, tím budou hrozně trpět. Tobě to přijde jednoduchý, ale náš zbytek života? Zničenej. V háji. A je ti to jedno.“ Sevřela ruce ještě pevněji a i skrz několik vrstev oblečení cítila, jak z ní sálá chlad. Jako kdyby její sestru někdo vyměnil za figurínu ze suchého ledu. Začala ji tahat ze zábradlí dolů. Starší sestra

překvapeně vyjekla, ale nebránila se. A teď stanuly před sebou, opřené o zábradlí. Za nimi se rozprostíralo stálé šedé nebe a hustý les, který si držel poslední zbytky barev, a kde občas zaúpěl starý, suchý strom, zápasící svůj život s neúprosnými větrnými živly. Kolem tiše proletělo pár ptáčků, kteří párkrát obkroužili pískovcovou skálu a pokračovali ve své cestě, neznámo kam. „Já bych tě tu nenechala jenom tak. Teď jsem tady a je mi to líto.“ Zvázněla. Viděla, jak se mladší sestře hrnou slzy do krásných hnědých očí. Nos měla zarudlý a slunce jí zezadu kolem hlavy tvořilo zlatou korunku.

„Všechno jsou to jenom řeči. Vzdáš to a odejdeš. A proč mám být zrovna já ta, co tu zůstane? Proč mám zrovna já být ta, která musí jít dál? Vždyť víš, že zrovna já toho fakt nejsem schopná! Mohla jsem ti pomoci.“ Rozplakala se. „Taky že jo! Každý den byl pro tebe, až najednou prostě nebyl. Promiň mi to, prosím. Prostě to nešlo. Tak moc jsem si přála, aby tě to tak nebolelo, ale prostě jsem dál nemohla. Neplač.“ Přivinula si svou malou sestřičku do ledového náručí. „Běž dál. Vystuduj školu, najdi si někoho, koho upřímně miluješ, vezmi si ho, měj děti, dělej to, co tě baví, zestárni a odejdi v pokoji. A já budu pořád s tebou, ať půjdeš kamkoli, ve dne v noci. Máš toho tolik před sebou a já se těším, až to všechno uvidím a budu na tebe hrozně hrdá. Uděláš to pro mě?“ Už se jí však nedostalo odpovědi.

Ještě jediný polibek na čelo. Chlad se rozplynul. Jako by ho odvál poslední závan větru. Najednou bylo teplo. Slunce se naplno rozzářilo a projasnilo tmavé nebe. Ta malá holka seděla zhroucená na plošině malebné vyhlídky. Zas a znovu sama. Upírala zarudlé oči na stromy kolem sebe, na kterých se leskly kapičky vody jako malinké stříbrné drahokamy. Chtělo to odvahy, prostě se zvednout a odejít. Nechat všechno tohle za sebou.

Ale ona je toho schopná. Odhodlaná, nadaná a inteligentní. Proto je milovaná a mnohými obdivovaná. Proto není pochyb o tom, že o ni bude dobře postaráno.

A tak se ta malá holka nakonec opravdu zvedla. Věnovala poslední pohled idylickému výhledu a vyrazila na cestu domů.

DOPLER ČTE

Doporučení na knihu od nižšího gymnázia

(Vít Levente)

Percy Jackson

Vydáváno v letech: 2005-2009

Žánr: Fantasy

Chtěl bych doporučit sérii knih Percy Jackson, kterou napsal autor Rick Riordan a ilustroval Christian McGrath.

Příběh je zasazen do dnešní doby, ale jsou v něm různé postavy a bozi z řecké mytologie. Odehrává se kolem teenagera Percyho a jeho přátel, kteří jsou většinou polokrevní (polobozi). Percy má po svém otci Poseidonovi různé schopnosti a taky je nadaný v boji.

Spolu se svými přáteli zažívá různá dobrodružství a bojuje proti mytologickém bytostem a Titánům.

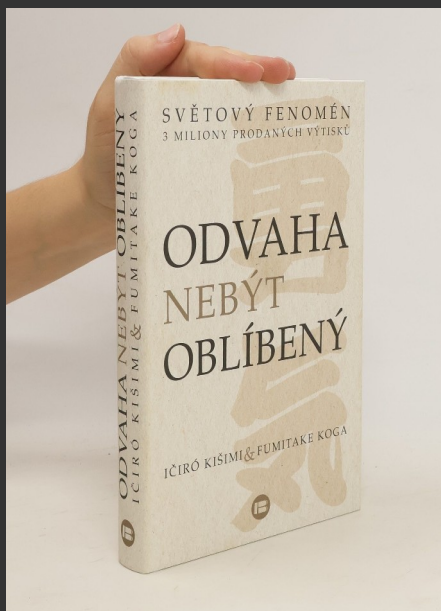
Kniha se mi líbila, protože je hezky napsaná a často humorná.

DOPLER ČTE

Doporučení na knihu od paní profesorky Skálové

Paní profesorka Skálová nám doporučila knihu *Odvaha nebýt oblíbený*, jejímiž autory jsou Koga Fumitake a Ičiró Kišimi. Popisuje rozhovory moudrého filozofa a nespokojeného mladíka po dobu pěti večerů, při kterých se opírá o principy adlerovské psychologie.

Odvaha nebýt oblíbený – Koga Fumitake, Ičiró Kišimi

Proč si knihu přečíst?

„Knížku mi před pár lety doporučil bývalý kolega a byla jsem za to moc ráda. Ačkoli to není jedna z knih, které má člověk tendenci přečíst na jeden zátah, ale spíš četba na pokračování a přemýšlení. Myšlenky, které se autor pomocí rozhovoru snaží předat, jsou mi blízké a myslím, že bych je bývala ocenila klidně už ve studentských letech.“

Knihla vyšla v japonštině v roce 2013, do češtiny byla přeložena o čtyři roky později. Koga Fumitake je profesionální autor, získal také několik cen, píše hlavně o byznysu a obecnou literaturu faktu. K Adlerově psychologii se dostal lehce před třicátými narozeninami. Následně několikrát navštívil Ičira Kišimiho, od kterého přebral zásady její principy. Během rozhovorů si dělal poznámky, které použil jako námět na knihu.

To nejdůležitější

Na počátku bylo slovo... A to slovo bylo časopis.

A nebo taky ne. Na počátku byl člověk, který chtěl Dopplera oživit, zkreativnit a zpříjemnit nám pobyt na škole. Zavést cokoliv nového je náročné, někdy frustrující a když se to povede, tak také inspirující. Sestavit redakci, zotročít grafika a dělat obrovské množství korektur je minimálně obdivuhodné, možná dokonce hrdinský čin. A kdo byla ta statečná bytost? Přece Denisa Michálková! A jen bychom chtěli říct, že... děkujeme. Děkujeme za práci navíc, shánění redaktorů, kompletování časopisu a to ocenění, je také Vaše. Budeme pokračovat, slibujeme.

Vaše redakce

A na závěr...
Noty k blížícím se Vánocům!

TICHÁ NOC NOTY

The image shows three staves of musical notation for the song 'Tichá noc'. The first staff has a treble clef and a 3/4 time signature. The notes are: C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter). Above the staff are chords: C, C, C, C, G, G, C, C. The second staff has a treble clef and a 3/4 time signature. The notes are: F4 (quarter), C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter). Above the staff are chords: F, F, C, C, F, F, C. The third staff has a treble clef and a 3/4 time signature. The notes are: C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter), G4 (quarter), F4 (quarter), C4 (quarter). Above the staff are chords: C, G, G, C, C, C, G, C.

Tichá noc, svatá noc,
jala lid v blahý klid.
Dvě jen srdcí tu v Betlémě bdí,
hvězdy při svitu u jeslí dlí,
v nichž malé děťátko spí,
v nichž malé děťátko spí.

Tichá noc, svatá noc!
Co anděl vyprávěl,
přišel s jasností v pastýřův stan,
zní již z výsosti, z všech země
stran:
„Vám je dnes spasitel dán;
přišel Kristus Pán!“

Tichá noc, svatá noc!
Ježíšku na líčku
boží láska si s úsměvem hrá,
zpod zlaté řasy k nám vyzírá,
že nám až srdéčko plá,
vstříc mu vděčně plá.

Chtíc, aby spal

Adam Michna z Otradovic

Adam Michna z Otradovic

$\text{♩} = 90$ G C D G Emi D G C D G

Chtíc, a - by spal, tak zpí - va - la, sy-náč-ko - vi.
Ma - tka, jenž po - no - co - va - la, Mi - lá-čko - vi.

G D G D G Emi D A A⁷ D D⁷

Spi ne-bes Dí - tě mi - lo - stné, Pán jsi a Bůh,

G D G D G Emi D C D G

pě - je ti v lá - sce ce - lý kraj, po-zem ský luh.

1. Chtíc, aby spal, tak zpívala, synáčkovi
matka jenž ponocovala, Miláčkovi
Spi nebes Dítě milostné, Pán jsi a Bůh
pěje ti v lásce celý kraj, pozemský luh.

2. Tobě jsem lůžko ustlala, Spasiteli
k chvále tvé tvory svolala, Stvořiteli.
Zasvítit z nebe hvězdy jas v jesličky Tvé
národy všechny světlem svým k Betlému zve.

3. Miláčku spi a zmlkňte, andělové,
před Bohem se mnou klekněte, národové.
Sestoupil v pravdě Boží Syn na naši zem,
přinesl spásu, pokoj svůj, národům všem.

Zotročený grafik - Martin Müller 8.M

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

2024

3. místo

Speciální poděkování paní
profesorce Michálkové za
založení tohoto časopisu

NAPOJENI JSME,
ALE ZTRATILI JSME
ROVNOVÁHU

NA VLNĚ